LOKÝNKA ZE SMARAGDOVÉHO MOŘE

BRANDON SANDERSON

ILUSTRACE HOWARD LYON

Lokýnka ze Smaragdového moře

Vyšlo také v tištěné verzi

Brandon Sanderson

Lokýnka ze Smaragdového moře – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Tato kniha je fikce. Všechny postavy, organizace a události popsané v novele jsou buď dílem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

LOKÝNKA ZE SMARAGDOVÉHO MOŘE
Tajný projekt

Copyright © 2023 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Symboly a ilustrace Howard Lyon

Copyright © 2023 by Dragonsteel Entertaninment, LLC.

Překlad © Petr Miklica, 2024

Sazba: Jana Skurovcová – Jams

Vydalo nakladatelství Talpress,
Řeznická 12, Praha 1 jako svou 911. publikaci.

První vydání, Praha 2024.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-851-0
ISBN ePUB: 978-80-7197-878-7
ISBN MOBI: 978-80-7197-878-7
ISBN pdf: 978-80-7197-878-7

LOKÝNKA ZE SMARAGDOVÉHO MOŘE

BRANDON SANDERSON

ILUSTRACE HOWARD LYON

TALPRESS

OBSAH

PODĚKOVÁNÍ xi

ČÁST 1 1

ČÁST 2 37

ČÁST 3 83

ČÁST 4 147

ČÁST 5 249

ČÁST 6 383

DODATEK 477

PRO EMILY,
které náleží i veškerá má láska.

PODĚKOVÁNÍ

Byla to jízda!

Když jsem usedl, abych, jen tak z rozmaru, napsal knihu, neměl jsem tušení, kam se celý projekt bude ubírat. (Určitě si přečtěte dodatek na konci knihy, kde píšu o své inspiraci a který by mohl tak trochu prozrazovat děj, kdybych ho umístil na začátek.)

Pro tyhle čtyři knihy, které vznikly v rámci kampaně Secret Projects Kickstarter, jsem měl v úmyslu něco speciálního, ale můj tým předčil veškerá má očekávání. Vznikla z toho naprosto úžasná edice. Vím, že mnozí z vás si zvolí poslech audioknihy, která má dozajista svou hodně výjimečnou uměleckou stránku. Ovšem, máte-li tu možnost, zalistujte si tištěnou verzí. Protože je to nádhera.

Z tohoto důvodu je na místě, abych začal poděkováním Howardu Lyonovi. Měl jsem v plánu, že tyhle knihy budou něco jako „výtvarná prezentace", kdy vybereme výtvarníka a necháme mu tak trochu volnou ruku, aby v knize uplatnil svou tvořivost. Howard se v téhle knize opravdu předvedl. Obal, předsádka

i vnitřní ilustrace – ale vlastně celý design knihy je jeho obrovská zásluha. Díky, Howarde, že jsi byl ochotný pustit se do takhle rozsáhlého projektu. Odvedl jsi bezvadnou práci.

V nakladatelství Dragonsteel je výtvarným ředitelem Izaac Stewart, který byl tím podstatným člověkem, jenž zajistil, aby do sebe vše zapadlo. Asistentkou výtvarné koncepce pak byla Rachael Lynn Buchananová. Výrazně nám pomohl Bill Wearne z American Print and Bindery, který měl na starost tisk i to, jak ušetřit. Mockrát díky, Bille. A stejně tak bych rád poděkoval lidem z dodavatelského řetězce, od papíren přes dodavatele obalových materiálů a fólií až k tiskařům, vazačům a řidičům distribuce..

Naše provozní ředitelka v Dragonsteel je Emily Sandersonová. Ve vydavatelském oddělení pracují Peter Ahlstrom, Karen Ahlstromová, Kristy S. Gilbertová a Betsey Ahlstromová. Redakcí textu se zabývala Kristy Kuglerová. V provozním oddělení je Matt Hatch se svou okřídlenou větou: „Tohle budeš dělat v každý knize, Brandone?“ Administrativa: Emma Tan-Stokerová, Jane Horneová, Kathleen Dorsey Sandersonová, Makena Saluoneová a Hazel Cummingsová. Reklamní a marketingové oddělení tvoří Adam Horne, Jeremy Palmer a Taylor Hatch.

Tihle lidé odvedli nedocenitelnou práci na všech těch úžasných záležitostech, díky nimž mé projekty nakonec dostávají tvar. V konkrétním případě této kampaně na Kickstarteru bych se neobešel bez jejich nadšení a báječných nápadů. (Například původní nápad na předplatný box se před několika lety zrodil u Adama.) Dát tohle všechno dohromady a zrealizovat byla spousta práce, proto, budete-li mít příležitost, poděkujte mému týmu osobně.

A, samozřejmě, musíme extra poděkovat mému Oddělení pro vyřizování objednávek. Tým Kary Stewartové pracoval

dlouhé hodiny, aby se všechny ty knihy dostaly až k vám. Zasluhují potlesk a patří k nim Christi Jacobsenová, Lex Willhite, Kellyn Neumannová, Mem Grangeová, Michael Bateman, Joy Allenová, Katy Ivesová, Richard Rubert, Sean VanBuskirk, Isabel Chrismanová, Tori Mechamová, Ally Reepová, Jacob Chrisman, Alex Lyon a Owen Knowlton.

Též chci poděkovat Margot Atwellové a Orianě Leckertové i zbytku týmu v Kickstarteru. Další díky náleží Anně Gallagherové, Palmeru Johnsonovi a Antoniu Rosalesovi, stejně jako ostatním v BackerKit týmu.

Výjimečnou pomoc poskytla editorka pro citlivý obsah – Jenna Beacomová – byla úžasná. Kdybyste někdy potřebovali někoho na pomoc s knihou v souvislosti s komunitou neslyšících, případně s radou, jak popsat neslyšící postavu, běžte rovnou za Jennou. Ona vám pomůže, aby bylo vše přesné.

Našimi alfa čtenáři pro tento projekt byli Adam Horne, Rachael Lynn Buchananová, Kellyn Neumannová, Lex Wilhite, Christi Jacobsenová, Jennifer Nealová a Jay Allen.

Našimi beta čtenáři byli Mi'chell Walkerová, Matthew Wiens, Ted Herman, Rob West, Evgeni „Argent" Kirilov, Jessie Lakeová, Kalyani Poluriová, Bao Pham, Linnea Lindstromová, Jory Phillipsová, Darci Coleová, Craig Hanks, Sean VanBuskirk, Frankie Jerome, Giulia Constantiniová, Eliyahu Berelovitz Elvin, Trae Cooper a Lauren McCaffreyová.

Gama korektoři jsou mj. Joy Allenová, Jayden King, Chris McGrath, Jennifer Nealová, Joshua Harkey, Eric Lake, Ross Newberryová, Bub Kluttz, Brian T. Hill, Shannon Nelsonová, Suzanne Musinová, Glen Vogelaar, Ian McNatt, Gary Singer, Erika Kuta Marlerová, Drew McCaffreyová, David Behrens, Rosemary Williamsová, Tim Challener, Jessica Ashcraftová,

Anthony Acker, Alexis Horizon, Liliana Kleinová, Christopher Cottingham, Aaron Biggs a William Juan.

V neposlední řadě bych rád věnoval mimořádné poděkování vám všem, kdo jste podpořili projekt na Kickstarteru. Neusiloval jsem o první místo – a už vůbec ne dvojnásobné. Jen jsem chtěl udělat něco jiného, něco zajímavého a něco super. Vaše podpora pro mě nadále hodně znamená. Díky.

Brandon Sanderson

LOKÝNKA
ZE
SMARAGDOVÉHO MOŘE

ČÁST
I

DÍVKA

I

Uprostřed moře byla jedna dívka, která žila na skále. Nebylo to ale moře, jaké byste si představovali. Ani ta skála nebyla taková, jakou byste si představovali.

Ta dívka ovšem *by mohla* být taková, jakou byste si představovali – pokud si ji představujete jako přemýšlivou, tichou a zcela propadlou sbírání hrníčků.

Muži ji často popisovali jako dívku s vlasy barvy pšenice. Jiní ten odstín označovali za karamelový a tu a tam i za barvu medu. Dívka přemýšlela, proč muži tak často při popisu ženských charakteristik používají jako příměr jídlo. Z takových mužů čišel hlad, kterému bylo lépe se vyhnout.

Podle jejího odhadu by přiměřený popis zněl „světle hnědé“ – ačkoliv na jejích vlasech nebyl tím nejzajímavějším rysem odstín. Byla jím jejich nepoddajnost. Každé ráno s nimi sváděla hrdinský souboj s pomocí kartáče a hřebene, pak se je snažila spoutat gumičkou do pevného copu. Přesto si některé prameny vždycky našly únikovou cestu, vlály svobodně ve větru a dychtivě mávaly na každého, koho míjela.

Ta dívka dostala při narození nešťastné jméno Glorf (neposmívejte se, šlo o rodinné jméno), ale její divoké vlasy jí vysloužily jiné jméno a pod ním ji znal každý: Lokýnka. Tahle přezdívka byla podle Lokýnčina úsudku jejím nejzajímavějším rysem.

Lokýnka byla vychována tak, že z ní vyzařoval jistý nezaměnitelný pragmatismus. Což je běžný nedostatek lidí, kteří žijí na pochmurných mrtvých ostrovech, z nichž se nikdy nedostanou. Když vás den co den zdraví krajina, která sestává z jediné černé skály, ovlivní to váš pohled na život.

Ostrov měl tvar pokrouceného stařeckého prstu nořícího se z moře a ukazujícího kamsi k horizontu. Nebyl ničím jiným než pustým černým solným kamenem – a byl dostatečně velký, aby mohl nést město přiměřené velikosti a také vévodův zámeček. Místní nazývali ostrov Skálou, na mapách pak nesl jméno Diggenova výspa. Nikdo už si nepamatoval, co byl ten Diggen zač, ale bezesporu to musel být chytrý chlapík, protože ihned poté, co po něm Skálu pojmenovali, ji opustil a už se nikdy nevrátil.

Po večerech Lokýnka často sedávala na rodinné verandě a popíjela slaný čaj z jednoho ze svých oblíbených hrníčků. Přitom se dívala na zelené moře. Ano, přesně jak jsem to řekl, to moře bylo zelené. A také nebylo mokré. Ale k tomu se dostaneme.

Když se slunce ukládalo ke spánku, rozjímala Lokýnka o lidech, kteří navštívili Skálu ve svých lodích. Ne, že by někdo se zdravým rozumem mohl považovat Skálu za turistický cíl. Černý solný kámen se drolil a dostal se do všeho. Tím pádem znemožňoval většinu zemědělských aktivit, protože nakonec zničil jakoukoliv půdu, kterou sem navezli odjinud. Potraviny mohly na ostrově vyrůst jen v kompostovacích jímkách.

Ačkoliv na Skále byly důležité studně, jimiž se čerpala voda z hlubinné vodní nádrže – nezbytnost pro lodě navštěvující

ostrov –, bylo tu i zařízení solných dolů, které neustále chrlilo do vzduchu černý dým.

Shrnuto: atmosféra byla neutěšená, země zdevastovaná a výhledy deprimující. Jo a už jsem se zmínil o smrtonosných sporách?

Diggenova výspa se nacházela poblíž Zeleného souluní. Výraz „souluní" byste měli znát, označuje místa, kde dvanáct měsíců rozmístěných kolem Lokýnčiny planety visí na svých stacionárních oběžných drahách děsivě nízko. Jsou dostatečně velké, aby zaplnily třetinu oblohy, a jeden z dvanácti je vždycky vidět, ať už cestujete kamkoliv. Máte ho neustále v zorném poli, jako kdyby se vám v koutku oka udělala bradavice.

Místní těch dvanáct měsíců uctívali jako bohy, což, jak se asi všichni shodneme, je mnohem absurdnější, než co uctíváte vy. Ovšem je snadné dohledat, kde tahle pověra začala. Už tu padla zmínka o sporách – což je něco jako barevný písek, který z těch měsíců dopadal na zem.

Spory se sypaly z měsíce v místě souluní a to Zelené souluní bylo od ostrova nějakých padesát až šedesát mil. Tedy asi tak blízko, jak byste si nejblíž přáli k souluní být. Byl to obrovský blýskající se vodopád barevných zrníček, zářivých a mimořádně nebezpečných. Spory zaplňovaly moře a vytvářely obrovské oblasti, kde nebyla voda, ale jen mimozemský prach. Lodě tím prachem proplouvaly stejně, jako u nás proplouvají vodou, a vám by to nemělo připadat nijak neobvyklé. Kolik planet jste nakonec *navštívili*? Možná, že se všude jinde plaví oceány pylu a podivínský je ten *váš* domov.

Spory byly nebezpečné jen v případě, když jste je namočili. Což je poněkud problém, uvážíme-li, jaké množství mokrých věcí prosakuje z lidského těla, a to dokonce i když jsme zdraví. I ta nejmenší kapička způsobila, že spory začaly překotně klíčit,

a výsledek se pohyboval od nepříjemného až ke smrtícímu. Vdechnete kupříkladu závan zelených spor a z vašich slin vám z úst začnou růst popínavé šlahouny – nebo, v zajímavějších případech, vám začnou růst rovnou z dutin a kolem očí.

Spory bylo možné deaktivovat jen dvěma látkami: solí a stříbrem. Proto obyvatelům Diggenovy výspy nijak zvlášť nevadila slaná chuť jejich vody ani jídla. Už od dětského věku do nich bylo vtloukáno veledůležité pravidlo: sůl a stříbro nenaláká do vašich těl zabijáka. Přijatelná básnička, jste-li tak trochu barbaři, co si užívají jednoduché veršovánky.

Každopádně, s ohledem na spory, kouř a sůl, už je jasně patrné, proč král, jemuž sloužil místní vévoda, potřeboval zákon, který nařizoval místním obyvatelům, aby Skálu neopouštěli. No ano, přímo uváděl důvody, ve kterých byly obsažené důležité vojenské fráze jako „nezbytné osazenstvo," „strategické cyklické zásobování" a „přátelské kotviště". Všichni ale znali pravdu. To místo bylo natolik nehostinné, že i tomu smogu připadalo depresivní. Připlouvaly sem lodě – kvůli opravám, vykládkám odpadu do kompostovacích jímek a doplnění zásob vody. Ale přísně dodržovaly královské nařízení: z Diggenovy výspy nesmí být odvezeni žádní místní obyvatelé. Nikdy.

A tak Lokýnka seděla večer na schodech, dívala se za odplouvajícími loděmi, ze souluní pršel vodopád spor a slunce se přesouvalo zpoza měsíce a šouralo kamsi za obzor. Popíjela slaný čaj z hrníčku s namalovaným koněm a v duchu si říkala: *Tohle je opravdu krása. Mám to tu ráda. A určitě mi bude vyhovovat, když tu zůstanu celý svůj život.*

ZAHRADNÍK

2

Možná vás ta poslední slova překvapila. Lokýnka *chce* zůstat na Skále? Ono se jí tu *líbí*?

Kde je její smysl pro dobrodružství? Její touha po poznávání nových zemí? Její chuť se toulat?

Jenže tohle není ta část příběhu, kde byste měli klást otázky. A tak si je laskavě ponechejte pro sebe. Měli byste totiž pochopit, že toto je příběh o lidech, kteří jsou takoví, jací se zdají, a zároveň *nejsou* takoví, jací se zdají. Souběžně. Příběh plný protikladů. Jinými slovy: je to příběh o lidech.

V tomto konkrétním příběhu není Lokýnka běžnou hrdinkou, jaké znáte – ve skutečnosti je výrazně obyčejná. Opravdu. Sama Lokýnka se považuje za rozhodně nudnou. Svůj čaj má ráda vlažný. Do postele chodí včas. Miluje své rodiče, tu a tam se poškorpí s mladším bratrem a neodhazuje odpadky. Jde jí slušně vyšívání a má talent na pečení, ale jinak nic pozoruhodného neumí.

Netrénuje tajně šerm. Neumí mluvit se zvířaty. Nemá skrytý královský či božský původ, ačkoliv její prababička Glorf prý jednou mávala králi. Bylo to z vrcholu Skály, když proplouval

kolem, vzdálený spousty mil, takže Lokýnka netuší, zda se to počítá.

Shrneme-li to, je Lokýnka obyčejná dospívající dívka. Ona to ví, protože ostatní dívky často zmiňují, že *nejsou* jako „všichni ostatní", a Lokýnce tak nějak došlo, že ta skupina „všichni ostatní" musí zahrnovat jenom ji. Ostatní dívky mají zjevně pravdu, protože ví, jak být výjimečné – a jde jim to dobře, vlastně na tom všechny pracují společně.

Lokýnka byla obecně mnohem přemýšlivější než většina lidí a neměla ráda, když na ni někdo tlačil otázkou, co vlastně chce. Zůstávala tichá, když se ostatní dívky smály nebo si o ní vyprávěly vtipy. Koneckonců, když si to tak užívaly… Nebylo by zdvořilé jim to kazit a žádat, aby přestaly, by bylo až nezdvořilé.

Občas se mezi mládeží našly divočejší povahy, které vyhledávaly dobrodružství v cizích mořích. Lokýnku takhle představa děsila. Jak by mohla opustit rodiče a bratra? A navíc tu měla svou sbírku hrníčků.

Lokýnka měla ze svých hrníčků radost. Nacházely se mezi nimi porcelánové hrníčky s malovanou glazurou, kameninové hrníčky, které byly drsné na dotek, a dřevěné hrníčky, hrbolaté a hezky opotřebované.

Pár námořníků, kteří často kotvili u Diggenovy výspy, o její zálibě vědělo, a občas jí vozili hrníčky přes všech dvanáct moří – ze vzdálených zemí, kde prý spory byly krvavě rudé, azurové, či dokonce *zlaté.* Ona dávala výměnou za jejich dary námořníkům pirohy. Ingredience si na ně kupovala za těch pár peněz, které si vydělala drhnutím oken.

Hrníčky, které jí vozili, byly často otlučené a opotřebované, ale Lokýnce to nevadilo. Hrníček s kouskem odštípnuté hmoty nebo rýhou měl *příběh*. Milovala je všechny, protože spolu s nimi za ní přicházel svět. Kdykoliv z některého z nich pila, přestavovala si,

že vnímá chuť cizokrajných jídel a nápojů – a že možná i tak trochu rozumí lidem, kteří je vytvořili.

Pokaždé, když Lokýnka získala nový hrníček, šla se s ním pochlubit Kájovi.

Kája se vydával za zahradníka v zámečku na vrcholu Skály, ale Lokýnka věděla, že je ve skutečnosti vévodův syn. Kájovy ruce byly měkké, spíš dětské, bez mozolů, a taky byl lépe živený než ostatní lidi ve městě. Vlasy měl vždy úhledně zastřižené, a i když si pokaždé, když se měli vidět, stáhl svůj pečetní prsten, o něco světlejší kousek kůže jasně napovídal, že ho běžně nosí – a to na prstě, kde ho nosívala šlechta.

Kromě toho si Lokýnka nebyla jistá, jak by mohl Kája „zahradničit". Zámeček byl, koneckonců, na Skále. Kdysi stál v jeho objektu strom, ale před pár lety udělal tu jedinou rozumnou věc a umřel. Nacházelo se tu ovšem několik rostlin v květináčích, takže jisté alibi přece jen měl.

Vítr roztáčel šedá zrnka prachu u jejích nohou, když stoupala po pěšině k zámečku. Šedé spory byly mrtvé – samotný vzduch kolem Skály byl dostatečně slaný, aby spory zabil –, ale přesto, když je míjela, zadržovala dech. Na rozcestí se dala doleva – doprava to bylo k dolům – a pak pokračovala serpentinami až k převisu.

Tady stál zámeček, vypadal jako velká žába dřepící na leknínu. Lokýnka si nebyla jistá, jestli se tady nahoře vévodovi líbí. Bylo to blíž ke smogu, takže je možné, že měl rád podobně naladěnou společnost. Vylézt až sem nahoru bylo obtížné, ale soudě podle toho, jak se jim na těle napínalo oblečení, usoudila zřejmě vévodova rodina, že jim pohyb jenom prospěje.

Objekt hlídalo pět vojáků – i když ve službě teď byl jen Snagu a Olovo – a odváděli svou práci dobře. Nakonec už uplynula děsivě dlouhá doba od chvíle, kdy někdo z vévodovy rodiny zemřel na jeden z nekonečného množství důvodů, kterým musí

aristokrat na Skále čelit. (Patří k nim nuda, ukopnutý palec a zadušení ovocným koláčem.)

Samozřejmě, že vojákům přinesla pirohy. Zatímco je jedli, přemýšlela, jestli těm dvěma mužům ukáže svůj nový hrníček. Byl celý z cínu a byla na něm vyražena písmena v jazyce, který se četl odshora dolů místo zleva doprava. Ale ne, nebude je tím otravovat.

Nechali ji projít, přestože nebyl den, kdy měla umývat okna zámečku. Káju našla za budovou, trénoval šermování mečem. Jakmile ji spatřil, položil meč a rychle si stáhl pečetní prsten.

„Lokýnko!“ vykřikl. „Netušil jsem, že dnes přijdeš.“

Kájovi bylo nedávno sedmnáct, byl o dva měsíce starší než ona. Zvládal velké množství úsměvů a ona si dokázala každý z nich zařadit. Například ten široký a plný zubů, co jí ukazoval právě teď, vypovídal, že je nesmírně šťastný – má totiž výmluvu, proč ukončit trénink šermu. Neměl pro něj takovou slabost, jak si myslel jeho otec.

„Šermování, Kájo?“ podivila se. „Tím se zabývá zahradník?“

Zvedl tenký soubojový meč. „Tohle? Á, to je *přece* zahradnické nářadí.“ Učinil nesmělý výpad vůči jedné z rostlin v květináči na terase. Ta ještě nebyla tak úplně mrtvá, ale listu, který Kája právě rozsekl, už se asi líp dařit nebude.

„Zahradník s *mečem*,“ povzdechla si Lokýnka.

„Takhle se to dělá na králově ostrově,“ vysvětloval Kája. Znovu máchl mečem. „Je tam pořád válka, víš? Takže když se nad tím zamyslíš, je přirozené, že se zahradníci učí zastřihávat rostlinky mečem. Kdybys byla na zahradě neozbrojená, někdo by tě mohl překvapit.“

Nebyl dobrý lhář, ale právě tohle se na něm Lokýnce líbilo. Kája byl *svůj*. I ta lež od něj zněla jinak než od ostatních. A když viděla, jak špatně lže, bylo jí jasné, že se všechny ty lži dají použít proti němu. Byly totiž tak průhledné, že zněly líp než od většiny lidí pravda.

Znovu nejistě švihnul mečem k rostlince, pak se podíval na Lokýnku a nakrabatil čelo. Ona zavrtěla hlavou. A tak jí věnoval úsměv, který říkal „přistihla jsi mě při lži, ale nemůžu ji přiznat". Pak zapíchl meč do hlíny v květináči a kecnul si na nízkou zahradní zídku.

Synové vévody by neměli dělat takové věci jako kecnout si. Z toho lze snadno usoudit, že Kája byl mladý muž disponující mimořádnými dovednostmi.

Lokýnka se usadila vedle něj, košík v klíně.

„Copak jsi mi přinesla?" zajímal se.

Vytáhla malý masový piroh. „Holub," spustila, „a mrkev. S tymiánovou omáčkou."

„Ušlechtilá kombinace," pochválil ji.

„Myslím, že vévodův syn, kdyby tu byl, by nesouhlasil."

„Vévodův syn smí jíst pouze pokrmy, v jejichž názvech jsou nad písmenky podivné cizí znaky," posteskl si Kája. „A nikdy nesmí přestat s šermířským tréninkem, aby se najedl. Proto mám štěstí, že jím nejsem."

Kája si kousnul. Ona čekala na jeho úsměv. A už tu byl: potěšený úsměv. Strávila celý den přemýšlením, co by mohla vyrobit z ingrediencí, které se daly sehnat v přístavním tržišti, v naději, že z něj dostane právě tenhle konkrétní úsměv.

„No a co ještě jsi přinesla?" zeptal se jí.

„Zahradníku Kájo," odpověděla mu, „právě jsi dostal piroh, zcela zadarmo, a teď se opovažuješ požadovat další?"

„Opovažuji?" zopakoval po ní s pusou plnou pirohu. Volnou rukou šťouchl do jejího košíku. „Vím, že je tam toho víc. Ven s tím."

Usmála se. Většině lidí by řekla, že není, ale Kája byl jiný. Vytáhla cínový hrníček.

„Ááá," podivil se Kája, pak odložil piroh a zbožně vzal hrníček do obou rukou. „Tak *tenhle* je výjimečný."

„Víš něco o tom písmu?" ptala se ho dychtivě.

„Je to stará irialština," vysvětloval. „Jenže oni už zmizeli. Celý národ, vššš! Jeden den tam ještě byli, další už ne. Jejich ostrov zůstal neobydlený."

„Seběhlo se to před třemi sty lety, nežije už nikdo, kdo kohokoliv z nich potkal. Prý ale měli zlaté vlasy. Jako ty, v barvě slunce."

„Mé vlasy nemají barvu slunce, Kájo."

„Tvé vlasy mají barvu slunce, kdyby slunce bylo světle hnědé," bránil se Kája. Dalo by se říct, že se slovy nakládal velmi osobitě. Takže mu často to, co řekl, prošlo.

„Vsadím se, že tenhle hrníček bude mít zajímavou historii," pokračoval. „Vytepali ho pro nějakého irialského šlechtice den předtím, než ho – a jeho lid – odnesli bohové. Ten hrníček zůstal ležet na stole, aby ho tam našla chudá rybářka, která jako první dorazila na ostrov a zjistila tu děsivou skutečnost, že zmizel celý národ. Předala ten hrníček svému vnukovi, který se stal pirátem. Ten nakonec zakopal svůj nepoctivě nabytý poklad hluboko pod spory. Aby byl znovu objeven až teď, poté, co strávil celou věčnost v temnotě. A našel si cestu do tvých rukou." Držel hrníček tak, že se od něj odráželo světlo.

Celou dobu, co mluvil, se Lokýnka usmívala. Když chodila umývat okna zámečku, tu a tam zaslechla, jak rodiče Kájovi vyčítají, že příliš mluví. Považovali to za hloupé a nedůstojné jeho postavení. Zřídkakdy ho nechali domluvit. Jí to přišlo líto. Ano, občas si pouštěl pusu na špacír, ale ona to nakonec chápala. Kája měl totiž rád *příběhy* úplně stejně jako Lokýnka *hrníčky*.

„Děkuji ti, Kájo," špitla.

„Za co?"

„Že mi dáváš to, co chci."

Věděl, co tím myslí. Nebyly to hrníčky ani příběhy.

„Vždycky," odpověděl a položil svou ruku na její. „Vždycky ti dám, co chceš, Lokýnko. A ty mi vždycky můžeš říct, co to je. Vím, že s ostatními to tak obvykle neděláš."

„A co chceš *ty,* Kájo?“ obrátila se k němu.

„To nevím,“ přiznal se. „Tedy kromě jedné věci. Jedné, kterou bych chtít neměl. Ale já ji *musím* chtít – dobrodružství. Jako v příbězích. Znáš ty příběhy?“

„Ty se spanilými dívkami,“ ujišťovala se Lokýnka, „které vždycky někdo zajme a ony nedělají nic jiného, než že tam jen tak sedí? Nebo možná tu a tam zavolají o pomoc?“

„Myslím, že tohle se děje,“ dumal.

„Proč jsou to vždycky spanilé dívky?“ byla zvědavá. „Jsou i dívky, které jsou nespanilé? Nebo třeba spanilé… kuchařky? To bych možná mohla být i já, vaření mi jde dobře.“ Usmála se. „Jsem ráda, že nejsem v příběhu, Kájo. Určitě bych skončila unesená.“

„A já bych asi rychle umřel,“ připojil se. „Jsem zbabělec, Lokýnko. Je to tak.“

„Nesmysl. Jsi prostě jen obyčejný člověk.“

„Viděla jsi… jak se chovám v blízkosti vévody?“

Zmlkla. Protože to viděla.

„Kdybych nebyl zbabělec,“ pokračoval, „dokázal bych ti říct i věci, které nemůžu. Jenže, Lokýnko, kdyby tě zajali, stejně bych ti pomohl. Vzal bych na sebe zbroj, Lokýnko. Zářivou zbroj. Anebo by nezářila. Vědět, že někoho, koho znám, unesli, asi bych už neměl čas leštit si zbroj. Myslíš, že hrdinové si najdou chvilku na leštění zbroje, když je někdo v nebezpečí? Tím by mu asi moc nepomohli.“

„Kájo,“ zarazila se Lokýnka, „ty *máš* zbroj?“

„Něco bych našel,“ sliboval. „Něco bych určitě vymyslel. I zbabělec by dokázal být odvážný v té správné zbroji, ne? V těchhle typech příběhů jsou spousty mrtvých. Určitě bych nějakou sehnal od některého…“

Ze zámečku se ozval křik, který jejich povídání přerušil. Bylo to nadávání Kájova otce. Lokýnce připadalo, že řvaní je jediná vévodova práce na tomhle ostrově, a bral ji velmi zodpovědně.

Kája se podíval směrem k místu, odkud hluk vycházel, a ztuhl. Zmizel mu úsměv z tváře. Ale když se křik nepřibližoval, podíval se zpátky na hrníček. Ta chvilka už byla pryč, ale její místo zaujme jiná, když se budou snažit. Ne tak intimní, ale pořád bude cenná, protože půjde o čas strávený s ním.

„Omlouvám se," pronesl potichu, „že jsem vytahoval hlouposti jako spanilé dívky a zářivou zbroj mrtvých lidí. Ale jsem rád, že i tak jsi mě poslouchala. Děkuju ti, Lokýnko."

„Mám tvoje příběhy ráda," přiznala se. Pak vzala hrníček a otočila ho. „Myslíš, že něco z toho, cos říkal o tom hrníčku, je pravda?"

„*Mohla* by být," přikyvoval Kája. „To je na příbězích úžasné. Podívej se na ten nápis – stojí tu, že hrníček kdysi patřil králi. Jeho jméno je přesně tady."

„A ty ses ten jazyk naučil v…"

„… zahradnické škole," dokončil větu. „Pro případ, že bychom museli rozluštit upozornění na balení nějaké nebezpečné rostliny."

„Stejně jako ses tam naučil nosit panskou kazajku a nohavice…"

„… protože tím pádem jsem skvělá falešná návnada, kdyby se tu objevili nějací zabijáci a pokusili se zavraždit vévodova syna."

„Jak říkáš. Ale proč si tedy sundáváš ten prsten?"

„Mm…" Podíval se na svou ruku a pak do jejích očí. „No, asi nechci, *aby sis* mě spletla s někým jiným. S někým, kým být nechci."

Potom se usmál, byl to nesmělý úsměv. Který jako by chtěl říct: Prosím, hraj to se mnou, Lokýnko. Protože vévodův syn by se nemohl *veřejně* přátelit s dívkou, která umývá okna. Šlechtic, který předstírá, že je prostý člověk? Vydává se za osobu nízkého původu, aby se dozvěděl co nejvíc o lidech ve své říši? Nakonec by se to dalo i čekat. Dělo se to v tolika příbězích, prakticky to byla zvyklost.

„To," zhodnotila Lokýnka, „zní naprosto logicky."

„No a teď," vrátil se ke svému pirohu, „mi vyprávěj, jaký byl tvůj den. Musím to slyšet."

„Procházela jsem tržiště a sháněla ingredience," vykládala a posunula si přitom zbloudilou loknu za ucho. „Koupila jsem libru rybího masa – byl to losos, dovezený z Erikova ostrova plného jezer. Poloni ho prodával levně, myslel si, že už se kazí, ale ve skutečnosti se kazily ryby v *sousedním* sudu. A tak jsem tu rybu dostala *za hubičku*."

„Fantastické," obdivoval ji. „No a když někam přijdeš, nikdo nepadá do mdlob? Nesvolávají děti a nechtějí, aby sis s nimi potřásla rukama? Řekni mi víc. Prosím, chci vědět, jak jsi přišla na to, že ta ryba není zkažená."

A jak naléhal, pokračovala v líčení nejobyčejnějších podrobností svého života. Nutil ji k tomu při každé návštěvě. Sám, na oplátku, jí věnoval pozornost. To byl důkaz, že jeho slabost pro povídání nepředstavovala nedostatek. Byl totiž stejně tak dobrý posluchač. Přinejmenším, když mluvila ona. Opravdu. Kája, z nějakého neuchopitelného důvodu, shledával její život *zajímavým*.

Jak vyprávěla, začalo být Lokýnce teplo. Při těchhle návštěvách se jí to stávalo často – musela totiž vystoupat vysoko a octla se blíž ke slunci, proto tu bylo tepleji. To dá rozum.

Až na to, že právě panoval měsíční stín, slunce se ukrylo za měsíc a všude se o pár stupňů ochladilo. A Lokýnka dnes už byla pěkně unavená z pár lží, které si sama napovídala. Možná tu byl jiný důvod, proč je jí teplo. Skrýval se v momentálním Kájově úsměvu a ona věděla, že je stejně tak v tom jejím.

On jí nenaslouchal *jen* proto, že ho fascinoval život prostého lidu.

Ona ho nenavštěvovala *jen* proto, že chtěla slyšet jeho příběhy.

Půjdeme-li hlouběji, pak tu vlastně vůbec nešlo o hrníčky ani příběhy. To, co hrálo roli, byly rukavice.

VÉVODA

3

Lokýnka si všimla, že s dobrými rukavicemi jí jde každodenní práce mnohem lépe od ruky. Dobrými jsou míněny *kvalitní* rukavice vyrobené z měkké kůže, které při práci hezky přilnou k rukám. Takové, co, když je dobře naolejujete a nenecháte na slunci, nikdy neztvrdnou. Ty, co jsou tak pohodlné, že když si jdete umýt ruce, překvapí vás, že je máte pořád navlečené.

Perfektní rukavice jsou nedocenitelné. A Kája byl jako dobré rukavice. Čím delší dobu s ním trávila, tím víc se utvrzovala v pocitu, že jejich společný čas je *správně* strávený. Čím jasnější bývaly měsíční stíny, tím lehčí se jí zdály její starosti. Měla ráda zajímavé hrníčky, ale zčásti proto, že jí poskytovaly příležitost chodit za ním na návštěvu.

To, co mezi nimi vyrůstalo, jí dodávalo tak příjemný, tak báječný pocit, že se to Lokýnka bála nazvat láskou. Podle toho, o čem se bavili ostatní mladí, byla „láska“ nebezpečná. V jejich podání byla láska plná žárlivosti a nejistoty. Byly to vášnivé souboje v překřikování s ještě vášnivějším usmiřováním. Nepřipomínalo

to ani tak kvalitní rukavice, jako spíš horké uhlíky, které vás pálí do rukou.

Láska Lokýnku vždycky děsila. Ale když Kája znovu položil svou ruku na její, cítila horko. Oheň, kterého se dřív tak bála. Koneckonců v něm byly uhlíky, ovšem zůstávaly pod kontrolou – jako v dobrých kamnech.

Toužila do toho žáru skočit a veškerá logika zůstávala stranou.

Kája ztuhnul. Předtím se jeden druhého samozřejmě mnohokrát dotkli, ale tohle bylo jiné. Tenhle okamžik. Tenhle sen. Zčervenal, ale svou ruku neodtáhl. Až po chvíli ji zvedl a prohrábl si prsty vlasy. Nesměle se přitom usmíval. Protože to byl Kája, který nikdy nezkazil kouzlo okamžiku, ale naopak mu dodal ještě krásnější atmosféru.

Lokýnka se snažila přijít na to, co by mohla říct, aby to bylo dokonalé. Existovala spousta replik, které by daný okamžik ještě umocnily. Mohla třeba říct: „Kájo, můžeš mi tohle chvilku podržet, já se projdu?“ a pak mu podat ruku.

Nebo mohla říct: „Pomoc, nemůžu dýchat. Při pohledu na tebe se mi zastavil dech.“

Mohla říct dokonce něco naprosto šíleného jako třeba: „Mám tě ráda.“

Místo toho pronesla: „Uuuu. Máš teplé ruce.“ A hned následoval smích, při kterém se napůl dusila a napůl přesně napodobovala – čirou náhodou – volání rypouše sloního.

Dalo by se říct, že Lokýnka se slovy zacházela velmi osobitě. A při tom zacházení se jí nějak pletla do cesty.

Kája zareagoval úsměvem. Nádherným úsměvem, který čím déle trval, tím byl sebevědomější. Tenhle úsměv nikdy předtím neviděla. Říkal: „Asi tě miluji, Lokýnko, bez ohledu na rypouše sloního.“

A ona mu úsměv opětovala. Když se mu ale pak podívala přes rameno, uviděla stát v okně vévodu. Vysoký muž s rovným držením těla měl na sobě vojensky vyhlížející oděv, který vypadal, jako by k němu byl připíchnutý nejrůznějšími medailemi na jeho prsou.

Neusmíval se.

Vlastně ho viděla usmívat se jen jednou, když trestali starého Lotariho – který se pokoušel dostat z ostrova tak, že se ukryl na obchodní loď. To byl zřejmě jediný vévodův úsměv. Ale je možné, že celý rodinný příděl úsměvů vždy vyčerpal Kája. Na druhou stranu, pokud se vévoda opravdu usmál jen jedinkrát, zase to vynahradil tím, že při tom úsměvu vycenil své neskutečné množství zubů.

Vévoda se opět stáhl do stínů uvnitř domu, ale jeho přítomnost se nad Lokýnkou vznášela, ještě když se s Kájou loučila. Cestou dolů po schodech čekala, že uslyší křik. Místo toho za sebou měla jen hrozivé ticho. Ono napjaté ticho, co následuje při bouřce těsně po blesku.

Pronásledovalo ji celou cestu až domů, kde před rodiči zamumlala cosi o tom, že je unavená. Šla do svého pokoje a čekala, až to ticho skončí. Až ho přeruší zaklepání vojáků a dotaz, jak se dívka, co umývá okna, opovážila dotknout vévodova syna.

Když nic takového nenastalo, odvážila se doufat, že si možná vykládala vévodův výraz špatně. Potom se jí vybavil ten jediný vévodův úsměv. A obavy ji následně svíraly celou noc.

Ráno vstala brzy, zkrotila své vlasy do copu a pak se šouravou chůzí vydala na tržiště. Tam se probírala včerejším zbožím a téměř zkaženými ingrediencemi – hledala něco, co si může dovolit. Bez ohledu na časnou hodinu to na tržišti bzučelo jako v úlu.

Muži odmetali z cesty mrtvé spory a lidé si povídali v malých skupinkách.

Lokýnka byla připravena, že uslyší špatné zprávy, ale pak jí došlo, že nemůže být nic horšího než předtucha, která ji celou noc pronásledovala.

Jak se mýlila!

Vévoda vydal následující prohlášení: on i jeho rodina ještě téhož dne opustí ostrov.

SYN

4

Opustí.

Opustí ostrov?

Lidé ostrov *neopouštěli*.

Lokýnka věděla, že to není tak úplně pravda. Šlechta odjet mohla. Vévoda tu a tam odjížděl, aby podal hlášení králi. A navíc všechny ty parádní medaile získal za zabíjení lidí ze vzdálených míst, lidí, kteří vypadali trochu jinak. Během válek zjevně projevil velké hrdinství – spousta jeho vojáků totiž zahynula, zatímco on zůstal naživu.

Ale v minulosti s sebou vévoda nikdy nebral rodinu. Nyní ale stálo v prohlášení: „Nástupce vévody dosáhl příslušného věku, a proto jej bereme na námluvy za nejrůznějšími princeznami civilizovaných moří."

Lokýnka *byla* pragmatická slečna. A tak jí hlavou jen *probleskla* myšlenka, že by mohla vzteky roztrhat svůj nákupní košík na kusy. Stejně tak zůstala pouze u úvahy, zdali by bylo vhodné nadávat

z plných plic. A *velmi okrajově zvažovala*, zda by se neměla vydat do vévodova zámečku a požádat ho, aby změnil názor.

Nakonec ale pokračovala v nakupování. Byla celá otupělá, ale běžně vykonávaná činnost dávala jejímu náhle se zhroutivšímu životu alespoň zdání normálnosti. Našla nějaký česnek, o němž si byla jistá, že by se dal použít, pár brambor, které ještě nebyly nijak moc nahnilé, a dokonce i nějaké zrní, v němž byly larvy obilních molů tak velké, že bude snadné je vybrat.

Včera by jí takový nákup udělal radost. Dnes nedokázala myslet na nic jiného než na Káju.

Připadalo jí to neuvěřitelně nespravedlivé. Vždyť *teprve* zjistila, co k němu cítí, a už se všechno mělo obrátit vzhůru nohama? Ano, říkali jí, že má počítat s bolestí. Láska s sebou přináší bolest. Ale když máte v čaji sůl, neměli byste tam mít i ždibec medu? Neměla by součástí lásky být – jak se odvažovala doufat – i *vášeň*?

Jenže na ni měly dopadnout veškeré pohromy romantického vztahu, aniž by si užila jeho jedinou výhodu.

Naneštěstí se začala prosazovat její praktičnost. Dokud se ti dva pohybovali ve světě snění, skutečný svět na ně nemohl. Tyhle dny ovšem skončily. Co si asi tak *myslela*, že se stane? Že jí vévoda dovolí, aby si vzala jeho syna? Co by asi tak *ona* mohla nabídnout někomu jako Kája? Ve srovnání s princeznou nebyla nic. Jen když pomyslí, kolik *hrníčků* si princezny můžou dovolit!

Ve světě snů bylo manželství výsledkem lásky. Ve skutečném světě politiky. Zdůvodnění byla v realitě spousta, ale většina se dala shrnout do jednoho: *je to záležitost šlechty – a (výjimečně) velmi bohatých. Ne prostého lidu.*

Skončila s nakupováním a vydala se domů, kde ji alespoň politují její rodiče. Jenže jak to tak vypadalo, vévoda nemarnil

čas, protože najednou uviděla průvod, který se jako had vinul směrem k přístavišti.

Otočila se a vydala se oklikou za ním. Dorazila do přístavu krátce po něm. Už začínali nakládat rodinná zavazadla na obchodní loď. Ostrov nesměl opustit nikdo. Ale pokud to byl někdo, tak tenhle zákaz neplatil. Lokýnka se nejdřív bála, že nebude mít šanci si s Kájou promluvit. Pak se zase bála, že ji mít *bude*, ale Kája už ji nebude chtít vidět.

Naštěstí ho zahlédla, stál kus stranou od davu a někoho v tom shromáždění vyhlížel. Jakmile ji spatřil, spěchal k ní. „Lokýnko! U všech měsíců. Bál jsem se, že už tě nestihnu najít."

„Já…" Co na to říct?

„Spanilá dívko," oslovil ji a uklonil se. „Musím odjet."

„Kájo," odpověděla potichu, „nesnaž se být někým, kým nejsi. Já tě *znám*."

Usmál se. Měl na sobě cestovní plášť a dokonce klobouk. Vévoda považoval klobouky za nevhodné, ale cestování tvořilo výjimku. „Lokýnko," pronesl tiše, „obávám se, že jsem ti lhal. Víš… já nejsem zahradník. Jsem… mm… vévodův syn."

„Úžasné. Kdo by byl to řekl, že zahradník Kája a vévodův dědic Kája bude tatáž osoba, když uvážíme, že jsou stejného věku, vypadají stejně a nosí stejné oblečení?"

„Ee, jo. Hněváš se na mě?"

„Hněv stojí ve frontě," odpověděla Lokýnka. „Někde na sedmém místě, vmáčknutý mezi zmatek a únavu."

Za nimi prošli směrem k lodi Kájův otec a matka. Následovalo je služebnictvo s posledními zavazadly.

Kája se díval na špičky svých bot. „Vypadá to, že se budu ženit. S princeznou z nějaké cizí země. Co si o tom myslíš?"

„Já…“ Co měla říct? „Přeju ti hodně štěstí?“

Podíval se na ni a jejich oči se střetly. „Napořád, Lokýnko. Vzpomínáš?“

Bylo to pro ni těžké, ale po chvíli tápání našla slovíčka, která se skrývala kdesi v koutě a snažila se jí vyhnout. „Přeju si,“ řekla a pevně ta unikající slova uchopila, „abys to nedělal. Aby ses neženil. S někým jiným.“

„Oh,“ zamrkal. „Opravdu?“

„Tedy určitě jsou moc hezké. Ty princezny.“

„Podle mě je to součást popisu práce,“ uvažoval Kája. „Hm… slyšelas, co dělají v těch pohádkách? Resuscitují obojživelníky? Aby se rodiče divili, proč mají jejich děti mokro v posteli? Přitom by se tenhle druh služby měl podporovat.“

„Ano,“ přitakala Lokýnka. „Já…“ zhluboka se nadechla. „Ale i tak… bych byla radši, kdyby sis žádnou z nich nebral.“

„Pak si tedy žádnou nevezmu,“ rozhodl se Kája.

„Nevěřím, že máš na výběr, Kájo. Tvůj otec chce, aby ses oženil. Je to *politika*.“

„Ach, jenže pochop, že mám tajnou zbraň.“ Vzal ji za ruku a naklonil se k ní.

Jeho otec se za ním mezitím přesunul na příď lodi a zamračeně se díval dolů. Kája se však šibalsky usmíval. V tom úsměvu jako by bylo psáno „podívejte, jak jsem zákeřný“. Používal ho ale, když zrovna příliš zákeřný nebyl.

„Jaká… tajná zbraň to je, Kájo?“ zajímala se.

„Dokážu být *neuvěřitelně* nudný.“

„To není zbraň.“

„Ve válce možná ne, Lokýnko,“ připustil. „Ale při námluvách? Tam je to stejně účinná zbraň jako ten nejostřejší rapír. Víš, jak mi to s ním jde. A kupředu. A do útoku.“

„*Líbí se mi*, jak ti to jde, Kájo. Ani ten útok mi nevadí. Vlastně se mi občas *útok* líbí."

„Jsi výjimečná," pochvaloval si Kája. „Jsi… no, je to trochu hloupé, ale… jsi jako pár rukavic, Lokýnko."

„*Ano?*" zalapala po dechu.

„Jo. Nechci se tě nijak dotknout. Jen chci říct, že když trénuju šerm, nosím ty rukavice a…"

„Já to chápu," špitla.

Z paluby na Káju zavolal otec, aby sebou hodil. Lokýnce došlo, že jako má Kája různé druhy úsměvů, má jeho otec různé druhy mračení. A nelíbilo se jí, co ten poslední vypovídal o ní.

Kája jí stiskl ruce. „Poslouchej, Lokýnko, dávám ti slib. *Neožením se*. Pojedu do těch království a budu tak *nesnesitelně* nudný, že mě žádná dívka nebude chtít.

Nic moc mi nejde. Při šermu jsem proti otci nezískal jediný bod. Při formálních večeřích bryndám polévku. Mluvím tak moc, že i můj komorník, který je *placený* za to, aby mě poslouchal, musí vymýšlet roztodivné důvody, aby mě přerušil. Onehdy jsem mu vyprávěl příběh o rybě a rackovi a on předstíral, že si podvrtl palec na noze a…"

Vévoda znovu zakřičel.

„Dokážu to, Lokýnko," trval na svém Kája. „*Zvládnu* to. Na každé zastávce pro tebe vyberu nějaký hrníček, ano? Jakmile unudím první princeznu k smrti – a můj otec rozhodne, že musíme jet dál – hrníček ti pošlu. Jako důkaz, víš?" Znovu jí stiskl ruce. „Udělám to nejen proto, že mi naslouchášš, ale i proto, že mě tak dobře znáš, Lokýnko. Vždycky jsi mě vnímala, když to ostatní nedokázali."

Začal se otáčet, aby konečně zareagoval na otcovy výkřiky. Lokýnka ho pořád pevně držela za ruce. Nechtěla, aby to skončilo.

Kája jí věnoval poslední úsměv. A i když se snažil působit sebevědomě, ona jeho úsměvy znala. A tohle byl nejistý úsměv. Plný nadějí, ale i obav.

„Ty jsi taky jako moje rukavice, Kájo," řekla mu Lokýnka.

Pak ho musela pustit, aby mohl vyběhnout na lodní lávku. Už tak ho dost zdržela.

Vévoda zatlačil svého syna do podpalubí a loď opustila mrtvé šedé spory poblíž Skály a vydala se na skutečný zelený oceán. Vítr se opřel do lodních plachet a plavidlo vyrazilo ke vzdálenému obzoru. Za sebou zanechávalo zvířenou smaragdovou stopu. Lokýnka vyšplhala ke svému domu a z útesu loď ještě chvíli pozorovala. Ta byla za chvíli velká jen jako hrníček a brzy z ní zbyla už jen tečka. A pak zmizela.

Poté začalo čekání.

Říká se, že ze všech životních utrpení je nejhorší čekání. Tím, kdo to říká, jsou v tomto případě spisovatelé, kteří nemají nic užitečného na práci, a tak zaplňují svůj čas přemýšlením o tom, co říct. Každý, kdo pracuje, vám řekne, že mít čas na čekání je *luxus*.

Lokýnka musela umývat okna. Vařit. Hlídat mladšího brášku. Její otec Lem se nikdy nevzpamatoval ze své nehody v dole a, i když chtěl pomáhat, sotva chodil. Pomáhal Lokýnčině matce Ulbě každý den plést ponožky, které pak prodávali námořníkům, ale s ohledem na náklady na vlnu byl jejich zisk nakonec jen nepatrný.

A tak Lokýnka *nečekala*. Pracovala.

Přesto se jí velmi ulevilo, když dorazil první hrníček. Doručil ho stevard Bystroň. (Ano, to jsem já. Jak jste to poznali? Podle toho jména?) Nádherný porcelánový hrnek, na kterém nebylo jediné odštípnuté místo.

Toho dne se svět rozjasnil. Když si Lokýnka četla dopis přiložený k hrníčku, skoro jako by před sebou viděla povídajícího Káju, který do detailu líčil, co si s ním prožila první princezna. Hrdinsky a monotónně jí vykládal, jaké zvuky vydával jeho žaludek, když se v noci převaloval v nejrůznějších pozicích. A protože to ještě nestačilo, vysvětlil jí, že si schovává ustřižené nehty a dává jim jména. To stačilo.

Bojuj dál, má upovídaná lásko, pomyslela si Lokýnka, když následujícího dne myla okna v zámečku. *Buď odvážný, můj jemně drsný válečníku.*

Druhý hrníček byl z čistého červeného skla, vysoký a štíhlý, a vypadal, že se do něj vejde víc vody, než se ve skutečnosti vešlo. Asi pocházel z hospody, kde šidili zákazníky. Druhou princeznu odradil Kája výčtem všeho, co měl k snídani, a to do nejmenšího detailu, přičemž odpočítal i kousky míchaných vajec a utřídil je podle velikosti.

Třetí hrníček byl nesmírně pevný a těžký cínový korbel. Možná pocházel z jednoho z těch míst, které si Kája představoval – ze země, kde lidi musí stále nosit zbraně. Lokýnka si ale nebyla úplně jistá, jestli by dokázala zlikvidovat útočníka ranou korbelem. Třetí princezna nedokázala ustát rozvleklou konverzaci o výhodách různých interpunkčních znamének, včetně několika, která Kája sám vynalezl.

Čtvrtý balíček neobsahoval průvodní dopis, jen malou kresbu: dvě ruce v rukavicích držící se navzájem. Na hrníčku byl namalovaný motýl a pod ním rudý oceán. Přišlo jí podivné, že se ten motýl nebojí spor. Třeba to byl vězeň a přinutili ho letět přes oceán, který ho zahubí.

Pátý hrníček nikdy nedorazil.

Lokýnka si nalhávala, že se určitě ztratil někde cestou. Nakonec, takovou loď plující sporami mohou potkat nejrůznější nebezpečné věci. Piráti… nebo třeba… spory.

Jenže měsíce plynuly a každý byl delší než ten předchozí. Pokaždé, když do přístavu dorazila loď, ptala se Lokýnka na poštu.

Nic.

Tak to dělala měsíce, dokud od Kájova odjezdu neuběhl celý rok.

Pak přišla konečně zpráva. Ne od Káji, ale od jeho otce, který ji poslal celému městu. Vévoda se po dlouhé době vrátí na Diggenovu výspu a spolu s ním jeho žena, jeho následník… a jeho nová snacha.

NEVĚSTA

Lokýnka seděla na verandě, opírala se o svou matku a dívala se na obzor. Držela poslední hrníček, který jí Kája poslal. Ten se sebevražedným motýlem.

Její vlažný čaj chutnal po slzách.

„Nebylo to moc praktické," zašeptala matce.

„To bývá láska zřídka," odpověděla jí matka. Byla to statná žena s výrazně objemným pasem. Před pěti lety bývala štíhlá jako jedle. Pak Lokýnka zjistila, že svou porci jídla dává dětem. Od té doby vzala Lokýnka nakupování na sebe a podařilo se jí mnohem lépe šetřit.

Na obzoru se objevila loď.

„Konečně jsem měla čas popřemýšlet o tom, co jsem mu měla říct," odhrnula si Lokýnka vlasy z očí, „když odjížděl. Přirovnala jsem ho k rukavici. Není to tak hrozné, jak to zní. On mi řekl totéž. Měla jsem rok, abych o tom přemýšlela, a došlo mi, že jsem mu měla říct víc."

Matka jí stiskla rameno. Loď se nevyhnutelně blížila.

„Měla jsem říct," zašeptala Lokýnka, „že ho miluju."

Vydala se v čele zástupu lidí do přístavu uvítat loď. Šla jako voják v čelní linii proti palbě kanónů a její matka s ní. Otec s bolavou nohou zůstal pozadu – což bylo dobře. Bála se, že by mohl ztropit scénu, protože posledních pár měsíců neměl pro vévodu ani jeho syna jediné hezké slovo.

Jenže Lokýnka uvnitř necítila, že by to byla Kájova vina. Nemohl za to, že je vévodův syn. Tohle se mohlo stát každému.

V přístavu se shromáždil dav. Vévoda ve svém listu psal, že chce slavit – a že přiváží jídlo a víno. Třebaže si lidé o budoucí vévodkyni mohli myslet svoje, určitě si nenechají ujít příležitost získat alkohol zdarma. (Platilo to tak odjakživa, dary jsou klíčem k oblibě. Dary a k tomu pravomoc setnout kohokoliv, kdo vás nemá rád.)

Lokýnka a její matka došly zezadu k davu, ale pekař Holmes jim kynul, aby vystoupaly na schody pekařství, že je odtamtud vidět lépe. Byl to laskavý muž, vždycky jim schovával patky a prodával jim je za pár drobných.

A tak se stalo, že Lokýnka moc dobře viděla, když se na palubě objevila princezna. Byla krásná. Růžové tváře, lesklé vlasy, ušlechtilé rysy. Byla tak dokonalá, že i kdyby přes moře dorazil ten nejlepší malíř, těžko by ji při portrétování dokázal nějak vylepšit.

Kája se tedy alespoň může stát součástí nového příběhu. Při troše snahy mu to Lokýnka i přála.

Jako další vyšel vévoda a mávl rukou na lidi, aby věděli, že mají jásat. „Představuji vám," zakřičel, „svého dědice!"

Na palubu vedle princezny vystoupil mladý muž. A rozhodně to *nebyl* Kája.

Ten mladík byl zhruba stejně starý jako Kája, ale měřil asi dva metry a měl tak výraznou čelist, že si vedle něj všichni ostatní

muži museli připadat nedostatečně mužní. Všude po těle mu nabíhaly svaly – až tak výrazně, že když zvedl ruku, aby zamával, Lokýnka by přísahala, že slyší, jak švy jeho košile prosí o milost.

Co to u všem dvanácti měsíců má znamenat?

„Po jisté nešťastné nehodě," pronesl vévoda ke ztichlému davu, „jsem byl přinucen adoptovat svého synovce Dýkoně a ustanovit ho svým novým nástupcem." Na chvíli se odmlčel, aby dav mohl tu informaci vstřebat. „Je to výtečný šermíř," pokračoval vévoda, „a na otázky umí odpovídat jednou větou. Občas mu stačí jediné slovo! Je to též válečný hrdina. V bitvě u Cadiboudowa jezera přišel o deset tisíc mužů."

„Deset tisíc?" podivila se Lokýnčina matka. „Propána, to je hodně."

„Teď oslavíme Dýkoňův sňatek s princeznou Klidunkou!" zvolal vévoda a zvedl ruce vysoko do vzduchu.

Dav zůstával potichu, stále zmatený.

„Přivezl jsem třicet sudů!" zakřičel vévoda.

Ozval se jásot. A následovala velká slavnost. Lidé z města se vydali do hodovní síně. Každý chválil princezninu krásu a obdivoval Dýkoňovu schopnost skvěle udržovat za chůze rovnováhu, když vezmete v úvahu, že jeho těžiště se musí nacházet někde v horní části hrudní kosti.

Matka slíbila Lokýnce, že tu záhadu rozluští, a následovala dav. Ale Lokýnka, když se oklepala z šoku, zjistila, že na ni z konce lodní lávky mává Flik – jeden z vévodových sluhů. Byl to laskavý muž s odstávajícíma ušima, které vypadaly, jako kdyby vyčkávaly na vhodný moment, kdy se utrhnou a uletí.

„Fliku?" zašeptala. „Co se stalo? Jaká nehoda? Kde je Kája?"

Flik se podíval na průvod lidí kráčejících k hodovní síni. Přidal se k nim i vévoda s rodinou a byli už teď dostatečně daleko, aby

jakýkoliv úšklebek ztratil na síle – částečně vlivem odporu větru, částečně působením gravitace.

„Chtěl, abych vám tohle dal," řekl Flik a podával jí malý vak. Když si ho přebírala, zacinkalo to. Uvnitř byly rozbité kousky keramiky.

Pátý hrníček.

„Hrozně se snažil, slečno Lokýnko," šeptal Flik. „Ano, kéž byste mladého pána viděla. Dělal všechno možné, aby ty ženy odradil. Zapamatoval si osmdesát sedm různých druhů překližek i jejich použití. Každé princezně, kterou potkal, vyprávěl – velmi zdlouhavě – o zvířátkách, co měl jako dítě. Dokonce mluvil i o *náboženství.* V pátém království jsem si myslel, že ho dostali, protože tamní princezna byla hluchá, ale mladý pán nelenil a při večeři ji pozvracel."

„*Pozvracel* ji?"

„Přímo do do klína, slečno Lokýnko." Flik se rozhlédl na obě strany a pak jí pokynul, aby ho následovala do přístavu, kam odnášel zavazadla. Tam ji odvedl stranou. „Ale jeho otec ho prokoukl, slečno Lokýnko. Přišel na to, o co se mladý pán snaží. Vévodu to rozčílilo. Hodně rozčílilo."

Ukázal rukou na rozbitý šálek, který držela ve vaku.

„Ano, ale co se stalo *Kájovi*?" zeptala se Lokýnka.

Flik odvrátil pohled.

„*Prosím*," naléhala Lokýnka. „Kde je?"

„Odplul přes Půlnoční moře, slečno Lokýnko," řekl. „Přímo pod Thanasmianiným měsícem. Má ho Čarodějka."

Když Lokýnka uslyšela ta jména, naskočila jí husí kůže. Půlnoční moře? Říše Čarodějky? „Proč by to ale dělal?"

„No, domnívám se, že ho k tomu otec přinutil," uvažoval Flik. „Čarodějka není vdaná. A král už dlouho přemýšlel, jak z ní udělat menší hrozbu. A tak…"

„Král poslal *Káju*, aby se *oženil* s Čarodějkou?"

Flik neodpověděl.

„Ne," došlo Lokýnce. „On poslal Káju na smrt."

„Nic takového jsem neřekl," vyhrkl Flik a spěchal pryč. „Kdyby se někdo ptal, *nic* takového jsem neřekl."

Zdrcená Lokýnka se posadila na jeden z přístavních pilířů. Poslouchala víření spor, zvuk podobný přesypávajícímu se písku. I na takhle zapadlém ostrově, jako byl ten její, o Čarodějce věděli. Pravidelně posílala lodě na nájezdy k hranicím Zeleného moře a bojovat proti ní bylo nesmírně obtížně. Její pevnost se ukrývala kdesi v odlehlém Půlnočním moři, nejnebezpečnějším ze všech. Abyste se tam dostali, museli jste přeplout Krvavé moře, nejméně obydlené ze všech moří, které bylo nebezpečné jen o něco méně.

Když Lokýnka zjistila, že Káju zajala Čarodějka, cítila se stejně, jako kdyby odletěl na jeden z měsíců. Ale nemůže uvěřit svědectví jediného člověka. Ne v takovéhle záležitosti. Neodvažovala se obtěžovat ostatní otázkami, ale naslouchala, jak služebnictvo mluví tichým hlasem se zvědavými dělníky v přístavu, kteří už chtěli mít vyloženou loď, aby se mohli připojit k oslavě. A slyšela podobné věci. Ano, Káju poslali do Půlnočního moře. Vévoda a král o tom rozhodli spolu, považovali to za dobrý nápad. Koneckonců, někdo už musí zastavit ty Čarodějčiny nájezdy. A Kája byl ze všech lidí… mm… jasná volba… z… jistých důvodů.

Lokýnku zděsilo, co se dozvěděla. Vévoda i král si uvědomili, že s Kájou budou problémy, tak vymysleli řešení, jak se ho prostě a jednoduše zbavit. Za pár hodin poté, co přišla zpráva o zmizení Kájovy lodi, byl následníkem ustanoven Dýkoň.

V očích šlechty šlo o elegantní řešení. Vévoda získal nástupce, na kterého mohl být hrdý. Král bude těžit z výhodného sňatku a související aliance s jiným královstvím, odkud pocházela Dýkoňova nevěsta. A všichni mohli přičíst Čarodějce vinu za další smrt a připravovat veřejnost na novou válku.

Uběhly tři dny a Lokýnka konečně sebrala odvahu obrátit se na Brunšvika – vévodova majordoma – s prosbou o další informace. Protože měl v oblibě její pirohy, přiznal, že obdrželi od Čarodějky žádost o výkupné. Avšak vévoda, ve své moudrosti, usoudil, že jde o trik s cílem vlákat do Půlnočního moře další lodě. Proto král prohlásil Káju oficiálně za mrtvého.

Dny plynuly. Lokýnka jako by se pohybovala v husté mlze. Docházelo jí, že je to každému jedno. Říkali tomu *politika* a život šel dál. Ačkoliv jejich nový následník měl inteligenci houpacího mořského koníka, byl oblíbený, hezký a šlo mu moc dobře zabíjení ostatních lidí. Zatímco Kája byl… prostě Kája.

Lokýnka strávila pár týdnů sbíráním odvahy a pak se vydala za vévodou s dotazem, jestli by laskavě nezaplatil výkupné. Nebylo vůbec jednoduché najít v sobě k tak troufalému činu kuráž. Nebyla zbabělec, ale naléhat na někoho… no, prostě takové věci nedělala. Ale když jí rodiče dodali odvahu, vydala se na dlouhou cestu a tiše přednesla svou prosbu.

Vévoda jí ale nazval „hnědovlasou courou“ a zakázal jí umývat okna kdekoliv ve městě. Byla tak nucena začít plést spolu s rodiči ponožky za velmi nízkou mzdu.

Jak týdny plynuly, upadala Lokýnka do letargie. Už si pomalu ani nepřipadala jako lidská bytost, ale spíš jen jako bytost.

Život na Skále se pro všechny vrátil do normálu, až tak to bylo jednoduché. Nikomu na tom nezáleželo. Nikdo se nechystal nic udělat.

A když od vévodova návratu uběhly dva měsíce, Lokýnka byla pevně rozhodnuta. Pořád tu *byl* někdo, komu to jedno nebylo. A tahle osoba musí něco udělat. Lokýnka už to nemůže přehazovat na nikoho jiného.

Zachrání Káju sama.

ČÁST
2

INSPEKTORKA

Jakmile se Lokýnka rozhodla, někde uvnitř se jí rozvázal uzel – bylo to, jako kdyby se jí konečně podařilo rozplést neposlušný pramínek vlasů.

Udělá to. Neměla tušení *jak*, ale *najde* způsob, jak se dostat z ostrova, překonat děsivé Krvavé moře, dostat se na Půlnoční moře a zachránit Káju. Ano, každý z těch úkolů byl sám o sobě nepředstavitelný. Jenže z nějakého důvodu ne tak nepředstavitelný jako zbytek života bez něj.

Nejprve si o tom samozřejmě šla Lokýnka promluvit s rodiči. (Věc, kterou by v podobných příbězích měli lidé dělat častěji.) Všichni se posadili a ona jim vysvětlila, jak Káju miluje, jak jí došlo, že mu nikdo nepomůže, a jak moc je odhodlaná ho najít. Současně ale projevila svou obavu, že její nepřítomnost by jim mohla způsobit potíže.

Oba si ji potichu vyslechli. Částečně to bylo způsobené tím, že jim předtím upekla pirohy s křepelčími vejci. Je náročnější předhazovat dceři dočasnou ztrátu rozumu, máte-li plná ústa.

Jakmile domluvila, požádal ji Lem o chvilku strpení. Šlo o takzvané dvoupirohové dilema. Ulba snědla jen půlku své porce, opřela se o opěradlo a nechala zbytek netknutý. Šlo o takzvané půlpirohové dilema.

Lokýnčin otec snědl druhý piroh, uvážlivě si do něj seshora udělal otvor, nejprve vyjedl obsah a vnější krustu si nechal na konec. I tu posléze schroupal. Potom se zahleděl na svůj talíř a následovalo dlouhé, nepříjemné ticho.

Je možné… že šlo spíš o… *třípirohové* dilema?

„Myslím," vypadlo z něj nakonec, když se otočil k Ulbě, „že bychom jí to měli dovolit."

„To je šílenství!" vyhrkla Lokýnčina matka. „Opustit ostrov? Vydat se na Půlnoční moře? Ukrást Čarodějce vězně?"

Lem si přejel ubrouskem štětinatý knír a očistil z něj zbytky jídla. „Ulbo, řekla bys, že naše dcera je praktičtější než my?"

„Ano, to bych klidně řekla," přitakala Ulba.

„A řekla bys, že je taky uvážlivější než my?"

„Pořád o všem uvažuje," souhlasila matka.

„Jak často po někom něco chce, jak často někomu říká, co by potřebovala?"

„Téměř nikdy."

„Když tohle všechno vezmeš v potaz," pokračoval Lokýnčin otec, „musí být její rozhodnutí opustit ostrov správné. Určitě zvážila všechny ostatní možnosti. Odjet, aby zachránila milovaného muže, ti může připadat jako šílenství, ale pokud byla každá jiná možnost zavržena jako nemožná, potom by šílenství – v tomto případě – mohlo být *praktické*."

Lokýnka uvnitř ucítila mírné vzrušení. On souhlasí?

„Lokýnko," řekl jí otec, naklonil se dopředu a opřel své – kdysi silné – ruce o stůl, „my se o tvého bratra i o sebe postaráme.

Nedělej si o nás starost, jsi v tomhle směru až příliš hodná. Ale nikdo z nás nemůže jít s tebou. Rozumíš tomu?“

„Ano, otče,“ přikývla.

„Vždycky jsem přemýšlel, jestli se jednou tenhle ostrov neukáže pro někoho, jako jsi ty, příliš malý.“

Po těch slovech se Lokýnka zamračila.

„Proč se takhle tváříš?“ zeptal se jí.

„Nechci být drzá.“

„Pak tě žádám, abys mi řekla, na co myslíš, protože neříct nic by bylo drzejší.“

Zakabonila se ještě víc. „Proč říkáš, že je pro mě tenhle ostrov příliš malý, otče? Na mě přece není nic výjimečného. Když už, tak jsem já příliš malá pro ten ostrov.“

„Na tobě je výjimečné všechno, Lokýnko,“ ozvala se matka. „Proto nic konkrétního nevyčnívá.“

Ano, rodiče musí říkat takovéhle věci. Žádá se od nich, aby na svých dětech viděli to nejlepší. Jinak by museli ze života s malými sociopaty zešílet.

„Mám tedy vaše požehnání?“ zeptala se Lokýnka.

„Pořád to považuji za šílený nápad,“ neodpustila si poznámku Ulba.

Lem přikývl. „Ano. Ale šílený nápad v dokonalém provedení musí být lepší než dokonalý nápad v šíleném provedení. Podívej se třeba na pelikány.“

„Pravda,“ souhlasila Lokýnčina matka. „Ale jsme schopni *takové* dokonalosti?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Lokýnka. „Ale možná dokážeme uskutečnit spoustu malých krůčků, které by – vnímány jako celek – mohly připadat dokonalé někomu, kdo nás nezná.“

A tak se pustili do práce. Lokýnka si uvědomovala, že Kája možná trpí, ale rozhodla se dát si na čas. Došlo jí, že jestli *má* udělat něco tak hloupého jako opustit ostrov, měla by si všechno pečlivě naplánovat. Třeba čas dokáže naředit hloupost, tak jako dobrá mouka umí naředit žluklé máslo a vylepšit těsto.

Začala plést ponožky na útesu, aby mohla sledovat připlouvající i odplouvající lodě. Její matka začala plést ponožky u stolu poblíž přístaviště, aby si mohla dělat poznámky. Každý večer porovnávaly své poznatky. Lokýnčin otec je poslouchal a přidával vlastní nápady.

Ačkoliv Lokýnku vždy zajímala mechanika plavby lodí, teď měla motivaci dozvědět se podrobnosti. Existovaly dva druhy lidí, kteří pravidelně opouštěli ostrov. K těm prvním samozřejmě patřili členové posádek nejrůznějších lodí. Když jejich loď zakotvila, chodívali na břeh nakupovat nebo navštěvovat místní nálevny. Ve Skále jich nebylo moc, které by se daly doporučit, ale jednou z nejlepších možností bylo zajít si na pivo ke Kostkovi. A když už jste v sobě měli jeho piv víc, i zbývající lokály vám připadaly o dost lepší.

Druhou skupinou lidí, kteří opouštěli Skálu, byli představitelé vlády. Nešlo jen o vévodu a jeho rodinu, ale i další královské úředníky, jako jsou výběrčí daní, královští poslové a přepravní inspektoři. Ti mohli odjet, kdy uznali za vhodné. Stejně tak mohli odplouvat příslušníci šlechty, kteří sem dorazili na návštěvu – a obvykle tak i rychle učinili, jakmile jim došlo, jak děsivou udělali chybu.

Největší problém pro Lokýnku představovala stávající přepravní inspektorka. Přísná žena ověřovala dokumenty obchodníků a pak kontrolovala náklad, jestli v něm není černý pasažér. Ačkoliv Skála byla místem, kde nikdo nechtěl žít, byla

tu hromada *věcí*, které chtěli někde jinde. Sůl z dolů, Kostkovo pivo, dokonce i peří z racků.

Lidé z města tyto věci nemohli prodávat nikomu jinému než posádkám lodí, které měly úřední zplnomocnění od krále. A tohle všechno měla na starosti přepravní inspektorka. Ta stávající, která do služby nastoupila letos, dokonce odmítala uvádět své jméno a trvala na tom, ať jí prostě říkají „inspektorka". Tvrdila totiž, že nezůstane na Skále tak dlouho, aby na jejím jméně záleželo.

Nikoho přísnějšího v inspektorské funkci si Lokýnka nepamatovala. Tahle žena byla pořád ve střehu, neustále máchala hůlkou, kterou nosila, a hledala jakoukoliv záminku, aby mohla někoho ztrestat. Zdála se být příliš přísná na to, aby v ní byl kus opravdové lidskosti. Jako kdyby se nenarodila, ale vynořila někde mezi nakladenými jikrami, a než aby vyrostla, metastázovala.

Lokýnka a její matka strávily v utajení hodiny studiem toho, jak inspektorka prohlíží odplouvající lodě. Převažovala pytle s peřím, propichovala sudy se solí a hledala potenciální uprchlíky. Jenže některé druhy zboží – třeba velké sudy místního piva – nebylo možné otevřít, aniž by se nezkazil jejich obsah. Co kdyby se někdo ukryl v sudu? Bylo by možné ho doplnit třeba solí, aby měl správnou hmotnost i vyvážení?

Naneštěstí měla inspektorka vymyšlené řešení i pro takovéto možné plány útěku. Když kontrolovala sudy, používala speciální naslouchací zařízení, jaké mají lékaři pro poslech srdce. zazsU každého sudu se zdržela a poslouchala, jestli uvnitř něco nedýchá. Povídalo se, že má mimořádně dobrý sluch a rozpozná i ten nejtišší tlukot srdce případných černých pasažérů.

Byla možnost, jak tohle obejít? Způsob, jak využít danou situaci?

Jednoho večera, dva týdny poté, co se rozhodla odjet, seděla Lokýnka nad notýskem plným nápadů. Smaragdový měsíc zářil jako vždy, netečně a nehybně visel na obloze. V dálce se dolů sypaly spory, které vypadaly jako krystalky měsíčního světla.

Dobelhal k ní její otec, posadil se a pokynul jí, aby mu ukázala své plány. Pečlivě si je přečetl a pak pokýval hlavou. „Tohle by mohlo vyjít."

„*Mohlo*," souhlasila Lokýnka a zívla. „Ale myslím, že to nevyjde. Asi by se mi podařilo převézt partu námořníků, ale nikdy bych neobalamutila Kostku, Nováčka ani O'Futra. Oni poznají, že něco není v pořádku." Promnula si oči. Ačkoliv byla vyčerpaná, nespala. (Obavy, dalo by se říct, jsou mrchožrouti emocí. Jedna přitahuje druhou a snášejí se na emoce jako krkavci na mršiny.)

„Třeba je nemusíš obalamutit," navrhl její otec. „Třeba budou ochotní ti pomoct."

„Nemůžu je o to požádat," ohradila se Lokýnka. „Co když mě inspektorka chytí? Ostatní by pak měli spoustu problémů."

Její otec znovu přikývl. Samozřejmě, tohle bylo pro Lokýnku typické. Proto jí navrhl, aby šla do postele. Lokýnka vypadala, že by dokázala usnout uprostřed rozhovoru – a to už něco znamenalo, pokud uvážíme, kolik Kájových příběhů ustála maximálně se zívnutím.

Když odešla nahoru, vzal si Lem hůl, oblékl plášť a vydal se věnovat náročnějším otcovským povinnostem..

OTEC

Lem nebyl chudý člověk.

Teď byste mi asi mohli říct: „Bystroni, celý tenhle příběh svědčí o opaku. Lemova rodina tře bídu s nouzí.“ A já bych odpověděl: „Prosím nepřerušovat.“

Lem nebyl chudý, jen prostě neměl moc peněz.

Tu noc, když Lokýnka usnula, odbelhal se Lem po dlouhé cestě ke Kostkově hospodě. Byl si jistý, že Nováček i O'Futro tam budou. Koneckonců, hostinec zavíral až ve dvě.

Lem vpajdal dovnitř. Nebylo ještě tak pozdě a uvnitř vládla radost a nespoutané veselí. Večery v hostinci, jak jistě víte, jsou jako oheň v krbu. Žijí si dvojím životem.

Je tu ta burácivá, slavnostní a veselá část. A pak se večer začne rozplývat. Hostinec je stále chladnější, temnější a tišší. Ti, kdo obývají hospodu během jejího druhého života, nepotřebují společnost. Jen potřebují mít lidi kolem.

Tahle doba měla přijít až za pár hodin, a tak Lem minul smějící se horníky, kteří si navzájem platili rundy a bavili se o své nudné

nudě. Všiml si, že Nováček a O'Futro jsou spolu, bývalo to tak často. Přístavní dělník a správce přístavu nemohli vypadat víc rozdílně. Nováček – se svým zavalitým tělem a plochou hlavou – měl sestřih, který jako by říkal: „Levněji už to nešlo?" O'Futro byl sice Nováčkův šéf, ale zřídkakdy o tom mluvil, aby to náhodou nevypadalo, že chce platit za celý stůl. Seděl rovně a vzpřímeně a usrkával pivo, protože nechtěl, aby někdo viděl, že si může dovolit pít víno.

Kostka byl samozřejmě za barem a stál na stoličce, aby se svým hostům mohl dívat do očí. Lokýnka potřebovala pomoc všech tří mužů, jenže Lem se k nikomu z nich nevydal. Místo toho zaujal místo poblíž šipkového terče. Zrovna hrál Julek a další hru nabídl Lemovi, který nadšeně přijal.

Lem hodil první šipku několik decimetrů pod terč, na jeden ze dvou suků ve dřevěném podkladu, kde byly dírky od velkého množství šipek.

Julek to spokojeně pozoroval a hodil svou šipku blízko té Lemovy.

„Slyšel jsem," pronesl Lem, když se připravoval na druhý hod, „že jsi zase pomohl Nováčkovi zaplatit jeho dluh tady v hospodě. To je od tebe moc hezké."

Julek přikývl.

Další hru absolvoval se starým Rodem, hostinským. Lemovi se jeho první dva hody bohužel nevydařily. Jeden byl tak špatný, že dokonce trefil terč. Třetí zásah byl ale hluboko pod něj.

„Hezký," zhodnotil to Rod. „Pomáhá ti ta hůl s rovnováhou, Leme? Přísahám, že od té nehody ti jdou šipky líp."

„Když máš hůl, v šipkách ti to nepomáhá, Rode," řekl Lem. „Ale když nemáš co dělat…"

Rod zabručel.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Lokýnka ze Smaragdového moře**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.